

SZÖVEG –
UNGVÁRY ZSOLT

SOROZAT –
CSALÁDI KÖRBE

ILLUSZTRÁCIÓ –
SZÜCS ÉDUA

BAKANCS-BALATON

Ha nyár, akkor Balaton. Négyéves lehettem, amikor nagyapámék megvették egy fél telek felét Szántódon, s azóta nagyjából minden szünidőt ott töltöttem – előbb a régi családommal (szülőkkel és testvérekkel), később az újjal (feleséggel és a gyerekekkel).

◆ Pedig különösebben nem vagyok az a sellő típus, kiskoromban nagyon sovány voltam, emiatt reszkettem a vízben. Igaz, akkoriban hűvösebb is lehetett a tó; emlékszem, ha 24 fokra melegedett, mindenki lelkesedett, hogy ez már döfi, mostanában viszont a 26-27 fok sem ritkaság, sőt! Úszni is viszonylag későn tanultam meg, bár ez a déli parton nem számított létszükségletnek. Pesten, a Dagályban majdnem belefulladásra egyszer a medencébe, mert úgy képzeltem, hogy az egymással szemben lévő, a mély vízbe vezető lépcsősorok között át tudok evickélni, és végül persze sikerült is, de az a két-három méter életem talán leghosszabb szakasza volt. Hogy mindeközben a szüleim, a felnőttek és úgy általában a strand népe merre figyelt, arról fogalmam sincs. Szóval, ha fáztam, vacogva felültem a gumimatracra, vagy kiültem egy stégre a zsebpecámmal, és paprikás kenyérgalacsinnal horgásztam snecikre és keszegekre. Nem is teljesen eredménytelenül.

A felkavart vízű, zöldes-szürkés, sekély Balatonban kétségtelenül van valami kisstilű az azúrkék, végtelen tengerhez képest, de a tengerrel úgy vagyok, mint Petőfi a Kárpátokkal. Tán csodálom, ámde nem szeretem. Így aztán negyven éve, szinte azonos koreográfia szerint bandukolunk (esetleg biciklizünk) kis homokos strandunkra. Engem ez a változatlanság nem zavar, sőt, kifejezetten szeretem. Bizonyára ezt nevezik konzervatívizmusnak, amikor az embernek úgy jók a dolgok, ahogyan vannak, örökön örökök.

Ha van fogalom, ami tökéletesen hidegen hagy, az a divat. (Emlékszem, a nyolcvanas évek elején jöttek divatba az úgynevezett digitális órák. Ezeket nem mutatók haladtak körbe a tizenkettőtől a tizenkettesig, hanem egyszerűen megjelentek a számok: 12:23. Hónapok alatt az egész osztály (de talán az

egész ország) lecserélte a karóráit ezekre az új fajtákra, csak én ragaszkodtam Rakéta gyártmányú szovjet karóráimhoz, nem is annyira elvből, mint inkább praktikusság miatt. Minek újat venni, ha a régi is tökéletesen működik. Ki is vártam, amíg 8-10 év alatt szépen lassan ismét visszatértek a hagyományos analóg időjelzők, igaz, ezeket már nem kellett felhúzni, mert elemmel működtek, akár a digitális forradalom termékei annak idején. Hasonló divatként jelentkezett kábé tíz éve, hogy a férfiak elkezdtek térdig érő fürdőnadrágokat hordani. Kevés bosszantóbb érzés van annál, mint amikor az ember testére nedves ruha tapad, így én megmaradtam a mindig is viselt, úgynevezett fecskénél, és egy idő után elégedetten konstatáltam, hogy – ahogy a karórával is történt – egyedül én nem viselek ilyen lengő, hosszú gatyát a fürdéshez. Újabban egyébként már rövidülnek a nadrágok, szép lassan megint menő lesznek... Szintén trendi (az azonos című film óta feltétlenül) a bakancslista, ami azt jelenti, mit akarunk megenni, megnézni, átélni, mielőtt meghalunk. Ezzel persze – mint általában a divatokkal – addig stresszelik az embert, amíg azt nem érzi, kimarad valami lényegesebből. Az élet persze sokkal bonyolultabb (másrészt pedig sokkal egyszerűbb) annál, mintsem kipipálható feladatként teljesíthetnénk. Hosszas tusakodás után végre megértettem, hogy számomra a legfontosabb: minél több időt eltölteni azokkal (azon kevesekkel), akiket szeretek. Így aztán minden izgalom és kényszer nélkül múlatjuk a napokat, heteket a Balatonnál, ahol a közös lubickolásokon, étkezéseken, biciklizésen és focizáson kívül semmi nem történik. „Mit tudtok csinálni ott egész nyáron?“, kérdezik ismerősök, akik nem bírnak egy helyben maradni. Mindig mennek, hétvégén, nyáron, szabad délutánon; nincs otthon maradásuk. „Hát semmit“, mondom. Nekem ez a semmi a legjobb. ◆

SZÖVEG –
TAHIN RÁHEL

ILLUSZTRÁCIÓ –
SZÜCS ÉDUA

KEZDETI NEHÉZSÉGEK VÍZIORSZÁGBAN

Úgy kezdődött, hogy Ágó még kiskorában kitalálta magának Sárkányországot. Ha Apa hazajött, és megkérdezte, hogy telt a napunk, ő mindig az idegesítő óriás sárkányairól mesélt, sajnos olyan érdekesen, hogy az mindenkinek tetszett. Még nekem is.

◆ – Ez nem igazság! – mondtam Anyának. – Nekem soha nem jutnak ilyen klassz dolgok az eszembe...
– Te meg ügyesen számolsz – próbált vigasztalni Anya. De nem sikerült neki:
– Én is szeretnék egy országot, meg lakókat, meg meséket hozzájuk! – mondtam. – Csak semmi nem jut eszembe!
– Dehogynem! Csak arra kell rájössz, mit csinálnál a legszívesebben.
Ez volt az első fontos lépés: mert éppen nyár volt és nagy meleg, úgyhogy azonnal tudtam a választ. Napok óta szerettem volna elmenni úszni! Így aztán nem volt nehéz kitalálni VÍZIORSZÁGOT.
Csakhogy fővárost is kellett neki keresni... (Mert különben honnan tudnám, hová építsem a palotámat?) És ez már sokkal nehezebb volt. Kiprobáltam megint Anya módszerét:
– Víziország fővárosa Balaton!
Ágó elhúzta a száját. Én is éreztem, hogy ez uncsi, de ő el is magyarázta:
– Ha Balaton a főváros, akkor az egy édesvízi ország, az édesvizek pedig soha nem lehetnek akkorák, mint egy tenger, szóval egészen biztosan nem túl nagyok... (Bezzeg Sárkányország!)

Anya erre azt mondta, ne törődjek Ágóval, annak nevezem a fővárost, ami nekem tetszik, és biztatott, hogy nem a legnagyobb országok szoktak a legjobban működni. De sajnos már nem tetszett annyira a Balaton, mert Ágó eszembe juttatta, hogy milyen jó lenne a tengerben lubickolni.

Úgyhogy Anya végül azt javasolta, hogy ha Ágó mindenképp bele akar kotyogni, akkor inkább segítsen egy jó nevet kitalálni.
– Rendben – emelte fel az orrát Ágó –, szerinteeem...
Vízioszág fővárosa legyen mondjuuuuk: AKVAMARIN!

Csend lett. Anyára néztem, és rögtön láttam, hogy nem csak én érzem úgy, hogy ez egy kicsit jobb, mint a Balaton. Este folytatódta a tárgyalások: Apa elmondta, hogy ez egy drágakő, aminek olyan a színe, mint a tiszta és meleg tenger-vízé. Sőt, még a neve is pont ezt jelenti. Nem tudom, ezt vajon Ágó mind tudta-e előtte, de abban biztos voltam, hogy legszívesebben egy ilyen kék tengerben élnék, és egész nap ki se jönnék a vízből. Meg azt is, hogy milyen kövekkel lesz kirakva a koronám, és milyen formájú lesz a királyi palota, és milyen színűek az ablakai és... Mégis rossz volt, hogy ezt a nevet nem én találtam ki. Hogy fogom így az országot vezetni, ha már a fővárosnál elakadok?
MILYEN KIRÁLY VAGYOK ÉN???

Egész éjszaka nem tudtam nyugodtan aludni, de végül rájöttem. Másnap véglegesen megoldottam a problémát. Mindjárt reggel felvettem a kék, tengeri csillagos, frottír királyi palástomat, és egyenesen Ágostonhoz siettem. Rövid politikai megbeszélést tartottunk, majd ünnepélyesen kineveztem őt Vízioszág fő KITALÁTORÁNAK. ◆